

РЕШЕНИЕ

№ 2932

гр. София, 05.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 20.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **129** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145– 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по повод на жалба с вх. № 40098 от 18.12.2020 г. и вх. № 409 от 07.01.2021 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от Х. Ш. М., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № ЗХУ – ИО/Д – С – СК/744/БП2020 от 07.10.2020 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) С., потвърдена с решение № 22 – РД06 – 0268 от 27.11.2020 г., издадено от директора на Регионална дирекция за социално подпомагане (Р.) С. – град.

С жалбата се иска съдът да отмени оспореното решение и потвърдената с него заповед и да върне преписката за ново произнасяне при дадени задължителни указания. Излагат се съображения, че решението е незаконосъобразно, издадено в противоречие с материалните разпоредби и целта на закона. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован се явява лично и с Д. И. П., който се явява негов представител, поддържа жалбата и моли да се уважи.

Ответникът – директорът на Дирекция социално подпомагане – С., редовно призован, се представлява от юрк. Н., която оспорва жалбата и предлага да не се уважава.

Административен съд - София - град, въз основа на доказателствата приема за установено следното:

Жалбоподателят е на 37 години и притежава ЕР на ТЕЛК № 0265 от 26.02.2007 г. със срок „пожизнен“ и определени 100% трайна намалена работоспособност с чужда

помощ, и диагноза „Детска церебрална парализа“. На 11.02.2020 г. е подал заявление за изготвяне на нова индивидуална оценка на потребностите от подкрепа. На 15.09.2020 г. с допълнителен анкетен лист са представени документи за изплащане на целева помощ за ползване на балнеолечение и/или рехабилитационни услуги: 1. Направление от личен лекар за балнеолечение, адресирано до „Социални грижи“; 2. Фактура № 1...158 от 03.09.2020 г. от [фирма] с място на сделката К. на името на Х. Ш. М. за настаняване 10бр. и туристически данък на стойност 290 лв. и фискален бон от рецепцията на хотел „Ф.“, К. от 03.09.2020 г. на стойност 290 лв.; 3. Фактура № 1...157 от 03.09.2020 г. от [фирма] с място на сделката К. на името на Д. И. П. за настаняване 10бр. и туристически данък на стойност 290 лв. и фискален бон от рецепцията на хотел „Ф.“, К. от 03.09.2020 г. на стойност 290 лв.;

От страна на ДСП С. е направено запитване до [фирма] да се предостави информация какви услуги са ползвали двете лица и дали са ползвали балнеолечение и рехабилитационни услуги. Дружеството е отговорило, че двамата са ползвали нощувка, храна и басейн в периода 31.08.2020 – 10. 09.2020 г. Х. М. е ползвал басейн за рехабилитация. В хотела нямало условия за балнеолечение.

На 07.10.2020 г. директорът на ДСП – С. е издал заповед № ЗХУ – ИО/Д – С – СК/744/БП2020, с която на основание чл. 25, ал.1, т.2 във връзка с чл. 76 от ЗХУ и чл. 83, ал.1 от ППЗХУ е отказал предоставянето на „Целева помощ за балнеолечение и/или рехабилитационни услуги“ на жалбоподателя, тъй като не отговаря на условията на чл. 76, ал.1 и чл. 76, ал.5 от ЗХУ – не е представено медицинско направление от лекар специалист за необходимостта от провеждане на балнеолечение и/или рехабилитационни услуги, както и че в представените разходооправдателни документи няма данни за извършено балнеолечение и/или рехабилитационни услуги. Заповедта е връчена на 30.10.2020 г. и срещу нея е подадена жалба, озаглавена молба, с № 22 – 94Ш – 00 – 1911 от 13.11.2020 г. до директора на Р. – С. град.

Решаващият орган, след като е разгледал отправената до него молба е постановил решение № 22 – РД06 – 0268 от 27.11.2020 г., с което е отхвърлил жалбата и е потвърдил заповедта на ДСП – С..

В хода на съдебното производство са приети като доказателства представените с административната преписка писмени документи и допълнително ангажираните от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата до съда е подадена в срока по чл. 149, ал.2 от АПК на 18.12.2020 г. от активно легитимирана страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че същият е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 65, ал. 1 от ЗНУ. При издаването на заповедта е спазена предвидената в закона писмена форма, но са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗХУ и Правилника за прилагането му.

В съответствие с разпоредбата на чл. 168, ал.1 от АПК съдът следва да се произнесе по законосъобразността на обжалвания административен акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и събраен

ли е с целта, която преследва закона, по чл. 146, т.1 - 5 от АПК.

Обществените отношения, свързани с интеграцията на хората с увреждания, са уредени в Закон за хората с увреждания /ЗХУ, обн. ДВ, бр. 105/18.12.2018 г. в сила от 01.01.2019 г. /. Този закон урежда обществените отношения, свързани с упражняването на правата на хората с увреждания в Република България.

Разпоредбата на чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от ЗХУ, предвижда, че хората с увреждания имат право на финансова подкрепа в зависимост от потребностите им, определени в индивидуалната оценка по чл. 20 от същия закон. Подкрепата, визирана в ал. 1 е предназначена за компенсиране на разходите, свързани с преодоляване на затрудненията, предизвикани от вида и степента на увреждане. Съгласно чл. 69 от същия закон, финансовата подкрепа за хората с увреждания се състои от два компонента: 1. месечна финансова подкрепа съобразно степента на увреждането; 2. целеви помощи съобразно вида на увреждането. Според нормата на чл. 72, т. 4 от ЗХУ, целевите помощи по чл. 69, т. 2 се предоставят за балнеолечение и/или рехабилитационни услуги. Разпоредбата на чл. 76, ал. 1 от ЗХУ, предвижда, че право на целева помощ по чл. 72, т. 4 от същия закон имат хората с трайни увреждания с над 90 на сто намалена работоспособност, децата с трайни увреждания и военноинвалидите, която целева помощ се предоставя веднъж годишно при наличие на медицинско предписание от лекар специалист за необходимостта от провеждане на балнеолечение и/или рехабилитационни услуги, съобразно конкретните им нужди. Целевата помощ по ал. 1 е в размер до 80 на сто от линията на бедност за съответната година, но не повече от действително направения разход съгласно представените документи - чл. 76, ал. 2 от ЗХУ. Чл. 76, ал. 4 от същия закон предвижда целевата помощ да се отпуска, когато за същия период услугите по ал. 1 не са ползвани на друго правно основание, като съгл. ал. 5 на същата разпоредба целевата помощ се изплаща на лицата по ал. 1 след представяне на разходооправдателни документи за извършено балнеолечение и/или рехабилитационни услуги.

Според чл. 76, ал. 1 ЗХУ, хората с трайни увреждания с над 90 на сто намалена работоспособност, децата с трайни увреждания и военноинвалидите имат право на целева помощ по чл. 72, т. 4, която се предоставя веднъж годишно при наличие на медицинско предписание от лекар специалист за необходимостта от провеждане на балнеолечение и/или рехабилитационни услуги, съобразно конкретните им нужди. От прочита на тази разпоредба се установява, че законодателят е предвидил следните кумулативни изисквания, за да бъде предоставена помощта:

1. Това са хората с трайни увреждания с над 90 на сто намалена работоспособност, децата с трайни увреждания и военноинвалидите;
2. Предоставя се веднъж годишно;
3. при наличие на медицинско предписание от лекар специалист;
4. за необходимостта от провеждане на балнеолечение и/или рехабилитационни услуги, съобразно конкретните им нужди;

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че жалбоподателят отговаря на три от четирите изисквания (1,2 и 4), тъй като не е представил медицинско предписание от лекар специалист за провеждането на балнеолечение. Представеното такова от д-р Правда М. е с текст, че се изпраща „С молба за направление за балнеолечение – санаториум“. Следователно правилно и законосъобразно административният орган е отказал отпускането на целева помощ на жалбоподателя.

На следващо място и с цел изчерпателност е необходимо да се посочи, че провеждането на рехабилитация на лица с ДЦП се прилага КП 260, за която е необходимо издаването на направление за хоспитализация – бланка на МЗ – НЗОК, № 7 за провеждане на лечения в лечебно заведение по чл. 9, ал.1, т.3 и 4 от Закона за лечебните заведения.

От страна на оспорващия не се ангажират писмени документи, от които да е видно, че той е провел своята рехабилитация по реда на КП 260, както и че хотел „Ф.“ К. е лечебно заведение по смисъла на чл. 9, ал.1 от ЗЛЗ, в който може да се осъществи пълноценна рехабилитация. Безспорно вярно е, че жалбоподателят е използвал басейна към хотела за своите упражнения, но видно от писмото на [фирма] „В хотел Ф. – К. няма условия за балнеолечение“.

Предвид така установеното, издадената заповед като правилна и законосъобразна следва да бъде потвърдена, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Ш. М. срещу Заповед № ЗХУ – ИО/Д – С – СК/744/БП2020 от 07.10.2020 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) С., потвърдена с решение № 22 – РД06 – 0268 от 27.11.2020 г., издадено от директора на Регионална дирекция за социално подпомагане (Р.) С. – град.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: